

Sygn. akt VI K 295/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.

w składzie

Sędzia SR Iwona Ganczarska-Rachańska

Protokolant Lucyna Kołeczko

w obecności Prokuratora - - - - -

po rozpoznaniu dnia 16 czerwca 2015 roku sprawy A. D.

syna A. i E. zd. W.

urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 4 kwietnia 2015r. w P. na ul. (...) kierował samochodem marki C. (...) o nr rej. (...) mimo orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Będzinie VII Wydział Karny, sygn. akt VII K 296/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych

tj. o przestępstwo z art. 244 kk

II. w dniu 19 kwietnia 2015r. w P. na ul. (...) kierował samochodem marki C. (...) o nr rej. (...) mimo orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Będzinie VII Wydział Karny, sygn. akt VII K 296/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych

tj. o przestępstwo z art. 244 kk

orzeka

1. oskarżonego A. D. uznaje za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób:

- w dniu 4 kwietnia 2015r. w P. na ul. (...) kierował samochodem marki C. (...) o nr rej. (...) przez co nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 9 września 2013 roku sygn. akt VII K 296/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres pięciu lat;

- w dniu 19 kwietnia 2015r. w P. na ul. (...) kierował samochodem marki C. (...) o nr rej. (...) przez co nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 9 września 2013 roku sygn. akt VII K 296/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres pięciu lat tj. popełnienia czynów z art. 244 kk i za to na mocy art. 244 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu jedną karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. zasądza na mocy art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 627 kpk od oskarżonego na

rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i obciąży go wydatkami postępowania w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt VI K 295/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 16 czerwca 2015 roku

W dniu 4 kwietnia 2015 roku funkcjonariusze Policji P. Ż. i T. D. w czasie pełnienia służby w patrolu zmotoryzowanym około godziny 7.55 w miejscowości P. na ulicy (...) zatrzymali do kontroli drogowej samochód marki C. (...) o nr rej. (...). Kierującym okazał się A. D..

Do ponownego zatrzymania oskarżonego kierującego w/w pojazdem doszło w dniu 19 kwietnia 2015 roku około godziny 9.25 na ulicy (...) w P. – przez funkcjonariuszy Policji w osobach P. Ż. i R. C..

W wyniku sprawdzenia w systemach informatycznych ustalono, że oskarżony posiada zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 9 września 2013 roku sygn. akt VII K 296/13. Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 12 listopada 2013 roku.

Ustalenia faktyczne poczyniono w oparciu o : notatkę urzędową (k. 1, 16), odpis wyroku (k.10-11), wyjaśnienia oskarżonego (k. 22,26 i 42).

Oskarżony A. D. ma 45 lat, wykształcenie zawodowe, żonaty, ma na utrzymaniu jedno dziecko, prowadzi własną działalność gospodarczą z miesięcznym dochodem około 2000 złotych, nie leczony psychiatrycznie, leczony neurologicznie i odwykowo.

Oskarżony A. D. był uprzednio karany sądownie za przestępstwa, w tym z art. 178a § 1 kk (dowód: informacja z K. (k. 5-6).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że żona prowadzi stragan przy cmentarzu w P. na ulicy (...). Z.. W dniach kiedy został zatrzymany musiał jechać samochodem na stragan do żony.

Do kierowania samochodem pomimo orzeczonego zakazu zmusiła go sytuacja, gdyż musi zarobić na chleb i czasami nie ma innego wyjścia (k. 22,26).

Oskarżony słuchany na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i dodatkowo wyjaśnił, że do zatrzymań doszło na wniosek jego konkurencji. Zatrzymany był w godzinach rannych, kiedy wracał po rozpakowaniu straganu ze zniczami. Wraz z żoną na terenie P. posiada dwa stragany. W trakcie jazdy był trzeźwy i nie jechał na przejażdżkę tylko w celach zarobkowych.

Nadto wyjaśnił, że nie wiedział na jaki okres został orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. O tym, że jest to tak długi okres dowiedział się od funkcjonariuszy Policji w trakcie zatrzymania. (k. 42)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów albowiem w tym zakresie korespondują z ustalonym wyżej stanem faktycznym i znajdują potwierdzenie w dokumentach dołączonych do akt sprawy, a mianowicie odpisu wyroku (k. 10-11), które Sąd uznał za wiarygodne albowiem zostały one rzetelnie sporządzone przez uprawnione organy w ramach ich kompetencji i nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 9 września 2013 roku sygn. akt VII K 296/13 potwierdza, że oskarżonego w chwili kierowania pojazdem mechanicznym w dniach

4 i 19 kwietnia 2015 roku, obowiązywał zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat.

W pozostałym zakresie, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że decydując się na jazdę samochodem nie był świadomy co do faktu nadal obowiązującego go sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zdaniem Sądu wyjaśnienia te stanowią tylko i wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo.

Z całą stanowczością można stwierdzić, że oskarżony miał świadomość prowadzenia pojazdu pomimo orzeczonego wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat, o czym sam przyznał w trakcie przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie.

W świetle poczynionych ustaleń fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów w ustalonych powyżej okolicznościach nie budzi wątpliwości. Sąd uznał oskarżonego A. D. za winnego popełnienia czynów wyczerpujących znamiona przestępstwa z art. 244 kk, albowiem uzasadnia to zebrany w sprawie materiał dowodowy, zaś po stronie oskarżonego nie zachodzą okoliczności wyłączające lub pomniejszające winę. Oskarżony jest osobą dorosłą, poczytalną, zdolną do rozpoznania znaczenia własnych czynów i kierowania swoim postępowaniem. Oskarżony nie znajdował się również w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej. Powoływanie się na jazdę w celach zarobkowych a nie towarzyskich nie może umniejszać winy oskarżonego.

Zgodnie z brzmieniem art. 244 kk przestępstwa tego dopuszcza się ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, obowiązku powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany.

Znamiona omawianego przestępstwa są spełnione, gdy zakaz, do którego sprawca nie stosuje się, został orzeczony przez sąd prawomocnie, co wymaga ustalenia świadomości sprawcy, co do uprawomocnienia się orzeczonego zakazu.

Podmiotem przestępstwa może być w zasadzie osoba, której omawiany zakaz dotyczy. Omawiany występki ma charakter umyślny, a zatem podmiotową przesłanką odpowiedzialności jest świadomość sprawcy, iż narusza ciężący na nim z mocy orzeczenia sądu zakaz, albo nie dopełnia obowiązku, nałożonego na niego przez sąd. W grę wchodzi obie formy umyślności, zarówno zamiar bezpośredni naruszenia zakazu, jak zamiar ewentualny, gdy sprawca uświadamia sobie możliwość, iż narusza zakaz lub obowiązek orzeczony przez sąd i z tym się godzi.

Oskarżony w dniach 4 i 19 kwietnia 2015 roku w P. na ulicy (...) kierując samochodem marki C. (...) o nr rej. (...) nie stosował się do prawomocnie orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat. Takie zachowanie wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 244 kk. Oskarżony wiedział, że zakaz go obowiązuje i mimo tej świadomości zdecydował się na jazdę.

Oskarżony zatem w zamiarze bezpośrednim, wiedząc, że obowiązuje go zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, zdecydował się na jego złamanie.

W myśl art. 91 § 1 kk jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tym przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

C.. przepis z art. 91 § 1 kk wymienia cztery przesłanki tzw. ciągu przestępstw, którymi są: tożsamość kwalifikacji prawnej każdego z przestępstw, podobny sposób popełnienia tych przestępstw, krótkie odstępy czasu pomiędzy ich popełnieniem, brak chociażby nieprawomocnego wyroku co do któregośkolwiek z tych przestępstw.

Pojęcie „podobnego sposobu popełnienia” przestępstw odnosi się do charakterystyki zachowania sprawcy, co oznacza, iż sprawca dokonując poszczególnych przestępstw składających się na ciąg posługuje się podobną metodą (sposobem) i działa w podobnych okolicznościach. Chodzi tutaj o takie okoliczności towarzyszące popełnieniu czynu zabronionego, które nie są zawarte w jego ustawowych znamionach.

Przesłanka „krótkich odstępów czasu” jest także znamieniem o charakterze ocennym, niezdefiniowanym w Kodeksie karnym. W doktrynie i orzecznictwie przeważa pogląd, iż przesłanka ta obejmuje odstępstwo czasowe w granicach od kilku minut, nawet do 6 miesięcy. Podkreśla się jednak, iż „podstawowym czynnikiem wpływającym na wykładnię znamienia „w krótkich odstępach czasu powinien być charakter ciągu przestępstw, w tym istnienie szczególnej więzi między wieloma przestępstwami, która uzasadnia potraktowanie ich łącznie jako jednej całości, podlegającej jednej ocenie w kontekście wymiaru kary.” (tak P. Kardas [w;], Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1- 116 kk, Zakamycze 2004, wyd. II, Komentarz do art. 91 kk, teza 31).

Konsekwencją zastosowania przepisu z art. 91 § 1 kk jest wymierzenie sprawcy jednej kary na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tym przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

W ustalonych okolicznościach faktycznych Sąd uznał zatem, iż oskarżony dwukrotnie dopuścił się przestępstwa z art. 244 kk, a czyny te dokonane zostały w warunkach określonych przepisem z art. 91 § 1 kk.

Sąd uznał zatem A. D. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, przy przyjęciu, że zostały one popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i na mocy art. 244 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 5 miesięcy pozbawienia wolności

Kierując się dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i 2 kk Sąd dostosował orzeczoną karę pozbawienia wolności do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, uwzględniając jednocześnie cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ta powinna spełnić w stosunku do oskarżonego. Przy szacowaniu stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd uwzględnił takie okoliczności jak: działanie z zamiarem bezpośrednim, to że oskarżony prowadził pojazd osobowy jadąc sam, uwzględnione zostały również czas i miejsce czynu. Orzeczona kara powinna spełnić zadania w zakresie prewencji indywidualnej skłaniając oskarżonego do przyjęcia (na przyszłość) postawy poszanowania porządku prawnego, w szczególności nakazów i zakazów kierowanych do niego przez Sądy. Jednocześnie kara spełni cele prewencji ogólnej dając sygnał społeczeństwu, że podobne zachowania (lekceważenie orzeczeń sądowych) będą spotykały się z bezwzględną reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Oskarżony pomimo tego, że był już dziesięciokrotnie karany za przestępstwa, w tym na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie wykorzystał danej mu szansy.

Wykazuje nie tylko brak poszanowania reguł prawnych ale jednocześnie swoim zachowaniem okazuje, iż nie wywiera na niego wpływu groźba zarządzenia kary pozbawienia wolności. Dotychczasowe skazania niczego oskarżonego nie nauczyły, a zatem nie osiągnęły celów przed nim stawianych. Bez wątpienia świadczy to o tym, że oskarżony jest osobą nieodpowiedzialną i ma lekceważący stosunek do porządku prawnego. Wcześniejsze łagodne potraktowanie nie odstręczyło oskarżonego od dokonania dalszego przestępstwa, a przeciwnie skłoniło do nadużycia udzielonego

mu wówczas zaufania. Tym samym nie ma żadnych gwarancji, iż obecnie w wypadku zastosowania kary w wariancie wolnościowym A. D. będzie przestrzegał porządku prawnego i nie dopuści się już kolejnego zachowania godzącego w ten porządek.

Podnieść należy, zgodnie z oświadczeniem oskarżonego złożonym na rozprawie, że zarzucanego mu czynu dopuścił się korzystając z warunkowego przedterminowego zwolnienia.

W tej sytuacji jedynie krótkoterminowa kara pozbawienia wolności jest w stanie wpłynąć na oskarżonego zapobiegawczo i wychowawczo.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 627 kpk, art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem poniesionych wydatków kwotę 70 zł oraz tytułem opłaty kwotę 120 zł.

Z.

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o apelac2. kal. 1 m-c.

Dnia 26.06.2015 roku